

สารกอสินารายณ์และกำแพงเมือง

ชื่อแหล่ง : เมืองโบราณโกสินารายณ์

ที่ตั้ง : ตำบลท่าศา อำเภอป้านโป่ง จังหวัดราชบุรี

เส้นทางเข้าสู่แหล่ง : จากราชบูรีใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 4 (ถนนเพชรเกษม) ไปทางกรุงเทพฯ ระยะทาง 28 กม. เลี้ยวซ้ายใช้เส้นทางหลวงหมายเลข 323 (ถนนแสงจู瞳) ระยะทางประมาณ 14 กม.เลี้ยวขวาเข้าทางสถานีรถไฟป่านโปเป่ใหม่ ระยะทางประมาณ 1 กม. แหล่งโบราณคดีจะอยู่ทางขวามือ

สภาพภูมิศาสตร์และสิ่งแวดล้อม :

สภาพภูมิศาสตร์ : เป็นแหล่งโบราณคดีที่ตั้งอยู่ทางด้านฝั่งตะวันออกของแม่น้ำแม่กลอง ลักษณะของพื้นที่เป็นที่ราบลุ่ม ชาติโบราณสถานจะเป็นเนินดินขนาดใหญ่

แหล่งน้ำ : ทางด้านทิศตะวันตกของแหล่งโบราณคดีติดกับแม่น้ำแม่กลอง

ประวัติ : เมื่อปี พ.ศ.2508 มีผู้ใช้รถแทรกรถเตอร์ไอลปรับระดับพื้นดิน ทางด้านทิศตะวันตกของสะพานสินารายณ์ ได้พบเศษอิฐ์โบราณหักพังทับก้อนอุ่งเป็นจำนวนมาก ต่อมาก็มีประชาชนเข้ามาดูหาง客อย่างกีบกัน เศียรเทวรูป และพระพิมพ์ นอกจากนั้นที่ริมถนนที่แยกจากถนนแสงชูโภมีเนินดิน 2 เนินตั้งอยู่ใกล้เคียงกัน ได้ถูกแทรกรถเตอร์ไอลดินเพ้อกรุยทาง พนเสียรเทวรูปศิลป์ เศียรพระพุทธรูป พระพิมพ์ และเครื่องบูชาเป็นจำนวนมาก มีลวดลายแบบศิลปกรรมลพบูรี

กรมศิลปากรจึงได้ส่ง นายมนิต วัสดิ์โภค� กันทารักษ์พิเศษ กับนายจำรัส เกียรติก้อง ห่างศิลปเอก กองโบราณคดี ไปดำเนินการตรวจสอบ และในปี พ.ศ.2509 กรมศิลปากรจึงได้ดำเนินการขุดแต่งและบูรณะ กองโบราณสถานภายในเมืองโบราณโกสินารายณ์ โดยนายตรี อมาตยกุล หัวหน้ากองวรรณคดี และ ประวัติศาสตร์ เป็นผู้ควบคุมอำนวยการขุดแต่งและบูรณะดำเนิน การสำรวจทำแผนผังโบราณสถานต่างๆ ในบริเวณระยะ โกสินารายณ์มีนายจำรัส เกียรติก้อง ห่างศิลป์เอก กองโบราณคดีเป็นผู้ร่วมทำแผนผัง โดยพบหลักฐานและโบราณวัตถุดังต่อไปนี้

เมืองโบราณโกสินารายณ์ มีลักษณะเป็นเมืองรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้าง-ยาวประมาณด้านละ 960 เมตร กำแพงเมืองเป็นคันเดินสูงประมาณ 60 ซม. กว้าง 10 เมตร ล้อมรอบสามด้าน คือ ด้านตะวันออก ด้านเหนือและด้านใต้ ส่วนแนวกำแพงด้านทิศตะวันตกถูกรื้อทิ้งขณะสร้างทางรถไฟไปจังหวัดกาญจนบุรีสมัยสกุลครองที่ 2 ภายในกำแพงเมืองมีกระน้ำหลายสระ เช่น สะนาด สะจรจะ สะจะ สะกา สะแก

และตระมังกร นอกกำแพงทางด้านทิศเหนือมีสะพานน้ำแข็งคาดใหญ่กว้าง 200 เมตร ยาว 400 เมตร เรียกว่า “สะพานโกสินารายณ์” ชาวบ้านเชื่อว่าเป็นสะพานศักดิ์สิทธิ์ จึงเรียกชื่อเมืองว่า “เมืองโกสินารายณ์” ตามชื่อ

ภายในเมืองมีชา ก โบ รา น สถาน สถาปัตย์เป็นเนินดินขนาดใหญ่ กว้างประมาณ 85 เมตร ยาว 100 เมตร สูง 1 เมตรเศษ เรียกกันว่า “ จอมปราสาท ” ทางด้านทิศตะวันออก และทิศตะวันตกมีสร้างน้ำชื่อสระนาคและสระจะระเจี้ย ทิศเหนือ ใกล้กำแพงเมืองมีสระมังกร และสระแก้ว จากสระนาคและสระโภสินรายณ์ มีคลองขนาดเล็กเชื่อมกับแม่น้ำแม่กลอง โบ รา น วัต ถุ ที่ พ บ ส ร ว น ให้เป็นชื่อส่วนของอาคารศาสนสถาน และปฏิบัติกรรมรูปเคารพซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นเมืองในสมัยลพบุรี พุทธศตวรรษที่ 15-18

หลักฐานทางด้านโบราณคดี :

ขอประสาร จากการสำรวจพบว่าปัจจุบันตัวโบราณสถาน ได้มีโรงงานกระดาษของบริษัท
สยามคราฟท์อุดรธานีจำกัด สร้างขึ้นล้อมรอบ

โดยสถานแห่งนี้ ตั้งอยู่กีบกลางเมืองค่อนไปทางทิศเหนือเล็กน้อย สภาพเป็นเนินดินขนาดใหญ่ กรมศิลปากรได้ดำเนินการขุดแต่งในปี พ.ศ. 2509 ได้พบชิ้นส่วนของส่วนประกอบอาคาร เช่น กรอบประตู หันหลังและกลีบขนุน ซึ่งทำจากหินทรายแองเจิลทำให้สันนิษฐานได้ว่ารูปทรงของอาคารคงจะเป็นทรงคิ่วทับหลังแบบสถาปัตยกรรมมีนุชยื่นออกไปทั้งสี่ทิศ ภายในใช้หินก้อนทรายบดเป็นฐานรากองค์ปรางค์เดิมคงจะหักปูน และตกแต่งส่วนสำคัญ เช่น ชุมหน้าบันเป็น漉คลายปูนปืน รอบประตู หันหลังและกลีบขนุน ลักษณะหินทรายสีแดงเป็นรูปพระพุทธธูปประดิษฐานในชุมเรือนแก้ว ปัจจุบันสูญหายไปจากการนี้ ยังพบชิ้นส่วนดินเผาประดับตกแต่งส่วนหลังคา

ขั้นส่วนลดลายปูนปั้น พบจากการบุคแต่งในปี พ.ศ.2509 ส่วนมากใช้ประดับตกแต่งพระปรางค์ เป็นประติมากรรมปูนปั้นขนาดเล็กรูปเทวตา หรือกษัตริย์ มนุษย์ อมนุษย์ และรูปสัตว์ต่างๆ เช่น นาค สิงห์ ช้าง ที่น่าสนใจคือ ปูนปั้นที่เป็นหน้ายักษ์บางชิ้นจะมีรูปหน้ากลม แบบ ตาเรียวเล็กทางตาขวาซึ่งนักท่อง

ข้าง ทรงพระและเครื่องประดับศรีจะคล้ายกับบุณนางจีน แสดงให้เห็นถึงการแพร่ร้ายธรรมจีนเข้ามาในช่วง สามยันต์ จากโบราณวัตถุที่พบนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่พบในแหล่งโบราณคดีในระยะสามยันต์เดียวกัน ได้แก่ ที่ปราสาทเมืองสิงห์ อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี พระปูร仗ค้ำมหาเศียร ใจพูรี เป็นต้น เป็นการแสดงถึง การผสมผสานกันระหว่างวัฒนธรรมเขมร กับวัฒนธรรมทวารวดี

พระโพธิสัตว์อวโลกิเตควรเปล่งรักมี ขนาดสูง 155 ซม. ลักษณะหินรายเป็นอวโลกิเตควรอัษฎา ภูช มีเปลปกร พระหัตถ์ พระศีรษะ และพระบาทหักหาย พระรกายตอนบนมีรูปพระอมนิตาภูปางสามัชชนาด เล็กติดอยู่รอบพระอุระ ที่บึ้นพระองค์มีรูปนางปรัชญาปารามิตา ถือดอกบัวติดอยู่สามองค์ พระรกายเบื้องล่าง ทรงผ้าโ\Routingแบบถัน มีชายผ้ารูปทางปลาห้อยอยู่ด้านหน้า ทรงบึ้นหน่น่ดเวลาดายดอกไม้มีอุบะรูปใบไม้ เล็กๆ ห้อยอยู่ใต้แนวเข็มขัด อันเป็นลักษณะเฉพาะของศิลปะเขมรแบบบายน (พุทธศตวรรษที่ 18)

พระโพธิสัตว์อวโลกิเตควรเปล่งรักมีองค์นี้เป็นศิลปะเขมร แบบบายน ในสมัยพระเจ้าชัยวรມันที 7 ปรากฏข้อความในจารึกปราสาทพระazarค์ กล่าวว่า พระองค์ทรงพระราชนาดพระชัยพุทธมหาราช ไปประดิษฐานยังศาสนสถานตามเมืองต่างๆ 23 แห่ง และปรากฏข้อเมือง “ ศัมพูกปัจฉัน ” สันนิษฐานว่าคือ เมืองโบราณโกสินารายณ์ ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งในจำนวนนั้นด้วย ปัจจุบันพระโพธิสัตว์องค์นี้จัดแสดงไว้ที่ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติราชบูรี

สาระโภสินารายณ์ ลักษณะเป็นสารน้ำโบราณขนาดใหญ่ ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้าง 200 เมตร ยาว 400 เมตร ตั้งอยู่บริเวณออกกำแพงเมืองทางด้านทิศเหนือ ขอบสาระจะมีลักษณะเป็นกันดินสูง เดิมมีประตูน้ำ ซึ่งมีคลองขนาดเล็กเชื่อมกับแม่น้ำแม่กลอง ปัจจุบันพื้นที่โดยรอบสาระถูกชาวบ้านบุกรุกเข้ามาสร้างที่อยู่อาศัย ประตูน้ำถูกปิดทำให้น้ำในสาระโภสินารายณ์น้ำ

การกำหนดอายุสมัย : สามัญลพบูรี (พุทธศตวรรษที่ 15-18)

การประกาศขึ้นทะเบียน : ประกาศขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานของชาติในราชกิจจานุเบกษาเดือน 96

ตอนที่ 167 วันที่ 25 กันยายน 2522

การระวังแนวทาง : ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เดือน 96 ตอนที่ 167 วันที่ 25 กันยายน 2522

1. ขอนปราสาท พื้นที่ประมาณ 5 ไร่ 2 งาน 5 ตารางวา

2. สารนาค พื้นที่ประมาณ 6 ไร่ 72 ตารางวา

3. สารเจ๊ พื้นที่ประมาณ 4 ไร่ 14 ตารางวา

4. สารกร พื้นที่ประมาณ 1 ไร่ 65 ตารางวา
5. สาร โภสินารายณ์ พื้นที่ประมาณ 62 ไร่ 74.5 ตารางวา
6. กำแพงเมือง พื้นที่ประมาณ 9 ไร่ 33 ตารางวา

รวมพื้นที่ประมาณ 88 ไร่ 63.5 ตารางวา

รูปแบบของแหล่งโบราณคดี : เมืองโบราณ

วันเวลาที่ปฏิบัติงาน : สำราญ 29 ส.ค.39 บันทึก 12 ต.ค.39

ผู้ปฏิบัติงาน : นายเดชา สุคสถาท

ที่มาของข้อมูล : ”จอมปราสาท “ ศาสนสถานฝ่ายมหายานในเมืองโบราณโภสินารายณ์ .

วารสารเมืองโบราณ ปีที่ 16 ฉบับที่ 2 เมษายน-มิถุนายน, 2533

ทะเบียนโบราณสถานในเขตหน่วยศิลป์ป่าที่ 2 กองโบราณคดี กรมศิลปากร , 2538

๑๒๘๕

ฉบับที่ ๖๙

ราชกิจจานุเบกษา

๒๕ กันยายน ๒๕๑๒

ประกาศกรมศิลปากร
เรื่อง ข้อกำหนดนโยบาย
ด้านการอนุรักษ์โบราณสถาน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน
โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๙ กรมศิลปากร
จึงประกาศดังนี้
๑. ให้เป็นนโยบายของกรมศิลปากร แกะแนวคิดแนวทางเมือง คำนึง
ท่าทาง อันเก็บมานานไปแล้ว จัดหัวใจชาวบ้าน ให้สืบสานต่อไป

๑. ชุมชนชาว	พันห้าประมาน	๔ ไร่ ๒ งาน ๕ ตารางวา
๒. สรวงนาค	พันห้าประมาน	๖ ไร่ ๗ งาน ๕ ตารางวา
๓. สรวงเจ้า	พันห้าประมาน	๔ ไร่ ๑๙ ตารางวา
๔. สรวงกร	พันห้าประมาน	๔ ไร่ ๖ งาน ๕ ตารางวา
๕. สรวงโภสันนารายณ์	พันห้าประมาน	๑๖ ไร่ ๗๘.๕ ตารางวา
๖. ก้าแพงเมือง	พันห้าประมาน	๘ ไร่ ๓๓ ตารางวา

รวมพันห้าประมาน ๘๘ ไร่ ๒๐.๕ ตารางวา ตามแผนผังฯ แนบท้าย

ประกาศนี้

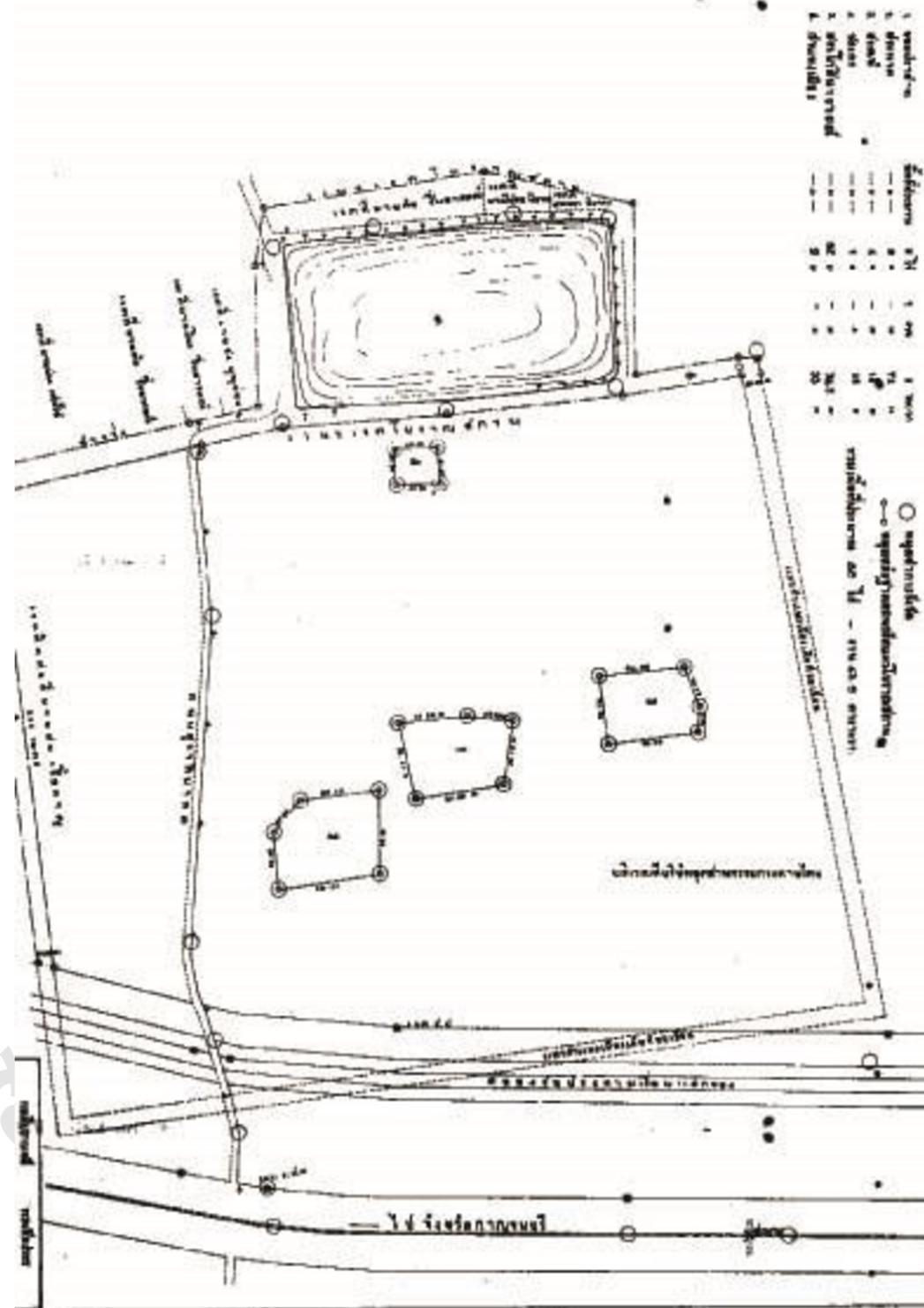
จึงออกประกาศเพื่อทราบทั่วไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๑๒

ไพรัช ชุติกุล

รองอธิบดี รักษาราชการแทน

อธิบดีกรมศิลปากร

ภาพประกอบ:

โบราณสถานจอมปราสาท

ขั้นส่วนคิล่าแลง และหินทรายแดงซึ่งเป็นส่วนประกอบของอาคารโบราณสถานจอมปราสาท

กองศิลาแลง บริเวณนินโบราณสถานจอมปราสาท

สระ โภสินนารายณ์ สระน้ำโบราณตั้งอยู่ทางด้านทิศเหนือของโบราณสถานจอม

๖ ชั้นส่วนประกอบของอาคาร แท่งทึนทรายเด้งพับบนเนินโบราณสถานจอมปราสาท